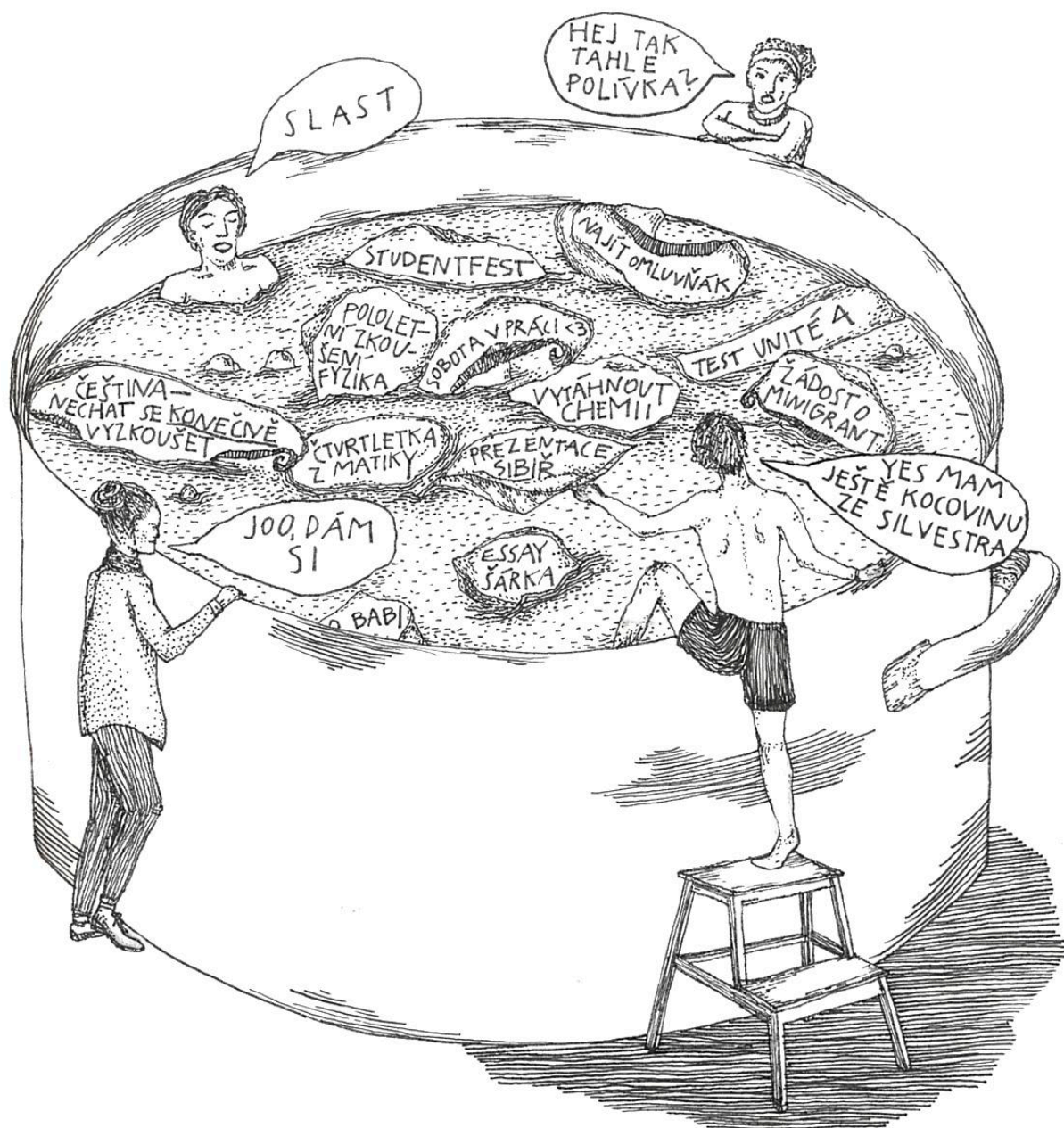

ALEO

časopis studentů GNA

leden 2019

10 Kč

ÚVODNÍ SLOVO

Tak tu máme zase, po dvanácti měsících, nový rok. Do něj je třeba vkročit v plné síle, a proto se v tomto čísle vrháme na téma, se kterým se všichni potýkáme každodenně. Naše vzdělávání. Od roku 1774 se každý den žáci plahočí do školy, kde potom tráví často více času než doma. V momentálním období všelijakého zkoušení a testů je však potřeba se občas zastavit, odstoupit a zapřemýšlet nad celou tou velkou institucí, kam zapadáme. Místo „Sakra, my píšeme další test!“ je třeba se zeptat, k čemu to vlastně všechno směřuje. V tomto čísle naleznete moudra od studentů i od našich milovaných profesorů, několik recenzí i špetku poezie. Tak hlavně odstartujte devatenáctku plni odhodlání a nenechte se příliš zburcovat blížícíma se pololetkami.

Také Vás chceme pozvat na 14. ročník **Alej Music Festu**, který se bude konat **9.2. v Rock Café** na Národní Třídě. Akce začíná v šest hodin a můžete se těšit na klasiky jako je May the Way a Cake Talk, ale také na novinku pod jménem Chapter.

- za redakci časopisu: Johanka Trejtnar, TA

OBSAH

2	ÚVOD
3	NEW YEAR, NEW ...?
4	NA NOVÝ ROK, DO ZIMY SKOK + KAVÁRENSKÝ POVALEČ
5	PROFESOŘI JSOU TAKY JEN LIDI
6	SPRÁVNÝ POSTOJ A ZDRAVÝ SPÁNEK
7	POČÍTÁNÍ OVEČEK
8	STUDENTSKÉ OKÉNKO: Jan Palach
11	SVATÁ TROJICE NEVKUSU
12	ROZHOVOR: Jana Černá
14	POEZIE: Emma Kausc
16	VLIV SMARTPHONŮ
17	ALTERNATIVNÍ VÝUKA
19	ŽIVOTNÍ MOUDRA JIŘÍHO HRUŠKY
21	SLYŠTE, PIŠTE!
22	REDAKCE

NEW YEAR, NEW...?

Uvař čočku - ať jsou penízky, nejez rybu - ať ti to štěstí neuplave, odpočívej a nepracuj - ať se tento rok nesesedřeš, takže hlavně pohoda a klid!

Na Nový rok se dělá spousta takto specifických věcí, kterým se někdo škaredě vysmívá, někdo je praktikuje jen tak ze zvyku a někdo je bere opravdu seriózně. Ať už jste jakýmkoliv z těchto případů, musíte uznat, že tyto věci jsou již dlouhou dobu zavedená tradice a ukázková demonstrace "Jak na Nový, tak po celý".

Když si odmyslíme půlnoční odpočítávání, kterým se mění čísla roků, zbyde nám pouze další den v roce, avšak i ten zahrnuje malý bonus. První lednový den (a dalších pár po něm) v sobě nese něco nepopsatelně vzrušujícího, něco opravdu nového - uvědomění si, že i přes nešvary minulých měsíců jsme došli do pomyslného konce a zase něco začíná.

Platí toto však pro všechny?

Kupříkladu studentský život je determinován rokem školním. Náš zářijový začátek a červnový konec jsou zdaleka jinde a za úplně jiné atmosféry, než-li přechod roků z prosince na leden, avšak přes to i nám Nový rok přináší zvláštní pocity. U některých je to způsobeno strachem z blížícího se pololetí a předčasným stresem z kupy testů, která se pomalu avšak jistě blíží, někdo je nenávrtně vržen do ponurých pár měsíců studia na maturitní zkoušku a někdo se prostě jen bojí nedefinované změny. Tak či tak je většina z nás uvedena do zvláštního citového rozpoložení. Nutno tedy podotknout, že ikdyž je pro studenta Nový rok pouze dalším dnem v roce (možná jen s trochu větší kocovinou než-li obvykle), má určitou skrytou moc.

S novým rokem tradičně přichází i ohlédnutí se za rokem uplynulým. Ať už se jedná o hodinu dlouhé instastory nebo jednoduchý záblesk vzpomínek, je toto přemítání určitým způsobem důležité. Spousta z nás je tímto vyburcována k nastavení si cílů v podobě novoročních předsevzetí, neboť za slavnostního bouchání pyrotechniky a záře prskavek si něco přeje prostě každý, už jen pro to "co kdyby". Během jednoho krátkého okamžiku se všichni ohlížíme za tím, co nám uplynulý rok přinesl a co nám vzal, a možná jen trochu si každý z nás zasteskne po nevyplněných přáních. A tak si pro jistotu na půlnoc naporoučíme nové. Zbytečně se necháváme strhnout vlnou zvyků, které nás, po vážném zamyšlení, pouze svazují a uvádí do úzkostí.

I přesto nadále každým rokem rutinně pokračujeme v této staré tradici snění, kdy vzpomínáme na všechny ublížené momenty minulého roku a chceme lepší, krásnější, dražší, větší, menší, více, méně, jen ne to, co máme.

Možnost změnit svůj život máme každý den, tak si alepoň na Nový rok prostě jenom užijme tu čočku a klid, vyležme bolavé hlavy a nechme novoroční předsevzetí, která jsou již od počátku předurčena k tichému a smutnému zániku a většina z nich se s trochou štěstí stane jen nenaplněnou vzpomínkou na "nový začátek", ležet ladem.

Jak na Nový, tak pocelý, aneb neměňme pohodu svátků a volna za svazující cíle na dobu až příliš určitou.

- *Nela Majerová, 3.A*

NA NOVÝ ROK, DO ZIMY SKOK

Leden. Prázdné kapsy po Vánocích, návrat do každodenní školní rutiny, černé vyhlídky na pololetní vysvědčení, nulové procento slunečního svitu a postupně se vytrácející síla plnit novoroční předsevzetí. Jestli Vám tento měsíc poskytl podobný scénář, věřte, že v tom nejste sami. Dokonce i šťastlivci, kteří mají svoji drahou polovičku až ve 2/3 případů zažívají krizi. Ale jak se toho vyvarovat?

Zprv nepropadejte panice, ani se nenadějte a bude jaro, ale přece jen je lepší si povánoční měsíce užít a ne je jen přetrpět. Jestli máte tu možnost, vyjeďte si na výlet, ideálně do teplých krajů nebo aspoň mimo Prahu, když už máme to levné jízdné. Třeba do kulturního prostoru Humpolecké 8smičky nebo na výstavu Egona Schieleho do zasněženého Českého Krumlova. Jestli přece jen nechcete zanevřít na svoje předsevzetí, začněte sportovat. Pokud Vás to nebere, pojměte sport jako zábavu a vyražte do jump areny nebo aquaparku. A jestli by ani to nepomohlo, místo složitého vymýšlení, kam s kamarády na kávu (viz. Kavárenský povaleč), zajděte na brusle. Nemusíte je ani tahat s sebou, za malý peníz se dají půjčit i na místě. Otevřené ledové plochy najdete například romanticky v centru Prahy za Stavovským divadlem, po nákupech na Andělu vedle knihovny nebo Na Františku.

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Určitě jsi to taky někdy zažil. Nechceš se učit doma, protože tě pořád něco rozptyluje, hledáš místo, kam si zajít s kamarády pokecat a dodat kofein, udělat hezkou fotku na instagram nebo máš chuť na cheesecake. Ke splnění tvých tužeb a ještě mnohem víc poslouží kavárny. Pravidelná rubrika Kavárenský povaleč ti rozšíří obzory a dodá potřebnou kavárenskou inspiraci. Jelikož přichází období učení, lednový článek je věnovaný work-friendly kavárnám v blízkosti našeho gymnázia.

Cafe Prostoru

Jdeš se učit do "NTKáčka" a máš hlad? Bylo ve studovnách plno? Skoč si do přízemí do Cafe Prostoru. Mají otevřeno až do půlnoci, tak se tam můžeš po těžkém studiu odměnit výborným quichem nebo pro ty starší z nás Gin tonikem.

Místo

Místo je místo ideální ke čtení i práci na počítači. Je to moderní, minimalistická kavárna, kde si můžeš z pestrého výběru knih jednu půjčit k četbě u káfička. Pěšky 3 min z Hradčanský.

Alibi

Nejútulnější kavárna celých Dejvic, kde si budeš připadat jako u babičky v obýváku. Rád tady strávíš klidně celý den (zavírají ve 12) a ani po pátém Chai Latte Tě účet nezruinuje.

Cafedu

Když skočíš na Áčko a vystoupíš na Muzeu, dělí Tě od proslavené studentské Mekky jen pár kroků. Cafedu totiž není jen kavárna, ale i studovna. Do studovny se bohužel dostaneš jen po registraci a poplatku, který pro studenty činí 199 Kč/měsíc, 450 Kč/3 měsíce a výhodných 599 Kč/půl roku. Za to ovšem získáš nonstop přístup jak do tiché zóny studovny, tak do diskuzní, a to vše s možností využití tiskárny nebo úložných prostorů. Poplatky kompenzují nízké ceny v kavárně, kde za čaj i limonádu zaplatíš 29 Kč.

Děravý Kotlík

Nejbližším útočištěm všech álejáků je Kotlík. Můžeš sem zajít po škole a nemusíš jezdit nikam daleko, stihneš se vrátit na sedmou, plácneš sebou na zem, dáš si čaj a vodnici a jsi "spoko". Obsluha Tě nevyhodí ani po tom, co máš už nějakou dobu dopitý čaj, protože jsou na nás, chudé studenty po letech zvyklí a třeba Ti pomůžou i s prezentací.

- Eliška Polejová, MA

PROFESOŘI JSOU TAKY JEN LIDI

Nádech, výdech. Vykročit pravou nohou, nahlas pozdravit na vrátnici. A už jsem zase tady, na bojišti, tentokrát ale na druhé straně barikády...

Když jsem se měla poprvé účastnit srpnového přípravného týdne v nové roli, netušila jsem, co se ode mě očekává. Opravdu se oprašují kostlivci v kabinetu biologie? Jestli ano, určitě to jako nejmladší členka sboru schytám. Ale to se po mně naštěstí nechtělo. Nechtělo se po mně vlastně vůbec nic. Všichni kolegové se pohybovali po škole a vypadali strašně zaměstnaně. Abych zapadla, vzala jsem si z kabinetu náhodné papíry, vytvořila si velký, učitelsky vypadající svazek klíčů, nasadila sebejistý výraz a chodila bezcílně po chodbách, jako bych byla zaměstnaná něčím důležitým. Vydržela jsem to první den, pak už jsem si našla opravdovou práci.

Postupem času, po dlouhých hodinách pozorování a naslouchání, jsem pochopila, čím se liší svět studentů a svět profesorů. Ničím. Tenhle text je důkazem toho, že i profesori neodevzdávají úkoly včas. I profesori chodí pozdě, i profesori mohou zaspát, i profesori mohou mít špatnou náladu, i profesori jsou (překvapivě) jenom lidi. Občas se mi hlavou ráno prožene lákavá myšlenka, že bych mohla zatáhnout první hodinu a trošku si přispat. A pak si uvědomím, že už nejsem studentka. Sakra, beze mě ta hodina asi nezačne...

Nejlepší podobnost mezi studenty a profesory jsem zpozorovala na pedagogických radách. Jedni jsou poctiví, připravení a dělají si poznámky, jiní spávají, vyrušují, ukrývají mobil pod stolem nebo dohánějí „domácí úkoly“. Připadá vám to povědomé?

Vždycky, když přemýšlím nad největší změnou, kterou jsem v nové roli zaznamenala, dospěju k jediné: pan profesor Klika už mě ráno neposílá do skříňky pro prezůvky.

- *profesorka Alžběta Vašáková*

SPRÁVNÝ POSTOJ A ZDRAVÝ SPÁNEK

A tak skončil další rok a já si zase říkám, že v tom novém budu lepší. Budu lepším učitelem, dodám, ale záhy si uvědomím, že stále nevím, co to znamená, a že můj názor se v tomto ohledu neustále mění. Když jsem učit začala, měla jsem za to, že dobrý učitel je především odborníkem na předmět, který učí. Málo mi tedy bylo platné, že jsem se čerstvě vrátila z Brazílie a do mé polozapomenuté španělštiny se mi neustále ukrádala portugalská slovíčka. Dobře, chodícím slovníkem nejsem a nebudu, přiznala jsem si, hlavní tedy je, abych studenty naučila co nejvíc. A jak jinak než častým psaním testů. Jakmile jsem první testy vybrala, zjistila jsem, že vůbec nevím, jak je mám známkovat – za kolik chyb mám dát dvojku? Kdy je tolerance záměny jednoho písmena nadřezováním oblíbenějšímu studentovi a kdy se opravdu jedná o těžké sloveso? (Však i já jsem si jeho tvar musela ověřit ve slovníku.) Mám být přísným učitelem? O to tu jde? Rozdáváním špatných známek se jím stanu?

Dobře, dobře, ubereme písemek z gramatiky a přidáme reálii. Chci, aby studenti věděli více o Španělsku a Latinské Americe, to je přece zajímavé a užitečné. Co ale dělat, když studenti referáty nenosí a do očí mi tvrdí, že je to strašně mrzí, ale že se jim rozbil počítač a že ten text neopsali z internetu, že ho opravdu takto přeložili jen s pomocí slovníku? Co dělat, když se postavím před tabuli a vidím jeden, dva, tři mobily, jedny noviny, dva úkoly z matematiky a čtyři znuděné obličeje?

Robert Čapek, kontroverzní pedagog a psycholog v apelu DVTV říká, že vzdělávání má být hlavně o radosti, zábavě, objevování a o svobodě žáka. No a řekněte, kdo by nechtěl objevovat jazyk, který batohu říká „močila“ (*mochila*) a stav bytí označuje slovem *ser*. A copak to není ohromná svoboda, moci se vyjadřovat jinak než pouze mateřským jazykem, a díky tomu poznávat

nové lidi, země a kultury? Všechno se ale musí umět především podat (nebo prodat?). A tak jsem opět na začátku: udělej výuku zajímavou, aby bavila tebe, a bude bavit i studenty. Objevuj spolu s nimi! Jenomže řekněme, že se mi to podaří – a už se mi to párkrát povedlo –, vymyslím hodinu, která může bavit mne i studenty, a ještě se u toho spoustu naučíme, ale je zrovna pátek ráno? Studenti sice do školy dorazili, ale spí. Mám je zapsat do třídnice za to, že spí? Vždyť spím skoro taky. A všichni jsou rádi, že toho po nich tím pádem chci mnohem méně. Jak pracovat se spícími studenty? Se studenty po prázdninách, před nimi, po plese, v pondělí ráno (či jakékoliv ráno), v pátek odpoledne (nebo jakékoliv odpoledne)? O tom žádná odborná publikace nepojednává, a názory jednotlivých učitelů se liší. Já jsem se rozhodla, že k dřímajícím studentům budu přistupovat s pochopením. Těší mě, že do školy přece jen dorazili. A ještě k tomu včas.

A tak to zkouším zase trochu jinak. Baví mě to a studenty snad taky – i ty zpočátku spící. A pak přijde písemka (a existují polemiky i o tom, zda by se vůbec měly psát písemky). Valně nedopadla – všechny tvary sloves se přes noc z hlav studentů vytratily. Zoufale hledám příčinu – na test se vykašlali, špatně jsem jim látku vysvětlila, málo jsem ji s nimi opakovala anebo španělština už nikoho nezajímá? Nakonec dojdou k překvapivému závěru, že já sama jsem se časování sloves správně naučila až s druhým rokem jako učitelka, poté co jsem látku zhruba pětkrát vyložila. Snad tedy není od věci si připustit, že rodilé mluvčí ze studentů nevychováme. Že si z mých hodin nezapamatují všechno (což je mnohdy i dobře), ale že si z nich odnesou jen pár vzpomínek, určitý dojem, a že mnohem důležitější, než co studenty naučím, je *jaký* postoj k probírané látce, ke své práci, k nim, ale i k sobě samé zaujmu.

- *profesorka Hana Stejskalová*

POČÍTÁNÍ OVEČEK

aneb GYMNAZIÁLNÍ DEPRESE

Spousta lidí podceňuje důležitost spánku, přestože bez něj vydržíme ještě kratší dobu než bez jídla a vody. Pokud nebudeš dostatečně spát, může se projevit následující: zvýšená podrážděnost, neschopnost kontrolovat negativní emoce, snížená schopnost koncentrace a paměti celkově, snížená obranyschopnost, zhoršená kvalita pleti...

Probudíš se v pátek ráno před školou po nádherných 8 hodinách spánku a stejně se cítíš na umření s náladou pod bodem mrazu. Druhý den se probudíš po prokalený noci u kámoše ve vaně, kam jsi to zalomil před hodinkou a půl, záříš jako sluníčko a už přemýšlíš, jestli večer naběhneš do Stormu, nebo do Klubo. Většina z nás to určitě v jistém směru zažila a pokládala si onu otázku "Jak?"

Usínání, lehký spánek, hluboký spánek a REM spánek (Rapid Eye Movement... ano, opravdu nám v této fázi kmitají oči pod víčky ze strany na stranu a také se nám zdají sny) - to jsou 4 fáze, kterými v průběhu spánku x krát projdeme a kterým se říká spánkový cyklus. Ten trvá přibližně 90 minut, ale liší se od člověka k člověku a podle toho, jak jste se přes den mentálně a fyzicky unavili. Bystřejším už došlo, že pokud se nechceme po probuzení cítit grogy, chceme se vzbudit na začátku nového spánkového cyklu, tz. po 9; 7,5; 6 a pro velice pilné studenty 4,5 hodinách. Co to znamená? Pokud vstávám v 7 ráno a teď míří ručičky na 23, radši budu ještě půlhodinku polemizovat o životě, nebo nastavím budík na 6:30. Zní to hrozně, ale věřte mi, stojí to za to. Jestli si vedete snový diář a únavu si můžete dovolit, měl by se váš budík strefit do REM fáze, jinak si sny nezapamatujete.

Pokud ani zlaté pravidlo 90 minut nefunguje, musíte kalibrovat. Někomu může pouhých 6 hodin spánku stačit, někdo jiný jich bude potřebovat 9. Experimentujte, promyslete si, kdy půjdete spát a nezapomeňte jít na kutě tak o 15 minut dřív, protože chvilku zabere, než se vám podaří usnout. Ranní ptáčata mají v tomhle ohledu jistou výhodu, protože hluboký spánek je kvalitnější a zároveň trvá déle někdy od 23 do 3 do rána. REM spánek si více spánkového cyklu ukradne mezi 3 - 7h.

Jak zlepšit kvalitu spánku?

Psychicky a fyzicky se vyčerpej. Vystav se přes den co nejvíce slunečnímu světlu a před spaním co nejméně toho umělého (googli "cirkadiánní rytmus"). V praxi to znamená dát si místo večerního Fortniteu relaxační koupel a meditaci. Vyvětrej si v pokoji (17 - 20 stupňů je ideální) - tělesná teplota totiž v průběhu noci klesne a ještě k tomu budeš mít čerstvý vzduch. Pokud před spaním nebudeš moc jíst a pít, nebudeš muset v noci na záchod. V rámci možností se snaž chodit spát ve stejný čas každý den, jinak vystavuješ tělo takovým menším "jetlagům" a odrazí se to v tvé vyspalosti.

- Eric Gunawan, MA

STUDENTSKÉ OKÉNKO

“Jak vnímáte Palachovu oběť?”

DOMINIK HODAN (ex-student)

Je otázkou, jaký vliv měl čin Jana Palacha na současnost. Je sice pravda, že se o něm hodně mluvilo a dodnes mluví a že rok 1989 začal protesty během Palachova týdne. Na druhou stranu je třeba uvážit, jestli by si náhodou lidé nenašli pro demonstrace jiný symbol. Dle mého názoru mohl Palach efektivněji klást režimu odpor během dalších let svého života například podporou disidentů. Je však pravda, že pro nás, kteří žijeme celý život v demokracii, je takřka nemožné vžít se do pocitů naprosté bezmoci vyhraněného odpůrce totalitního režimu, který je v něm nucen žít a navíc byl jen o pár měsíců dříve obrán o naději na zlepšení.

KRYŠTOF VINTER, 2.A

Vnímám to jako takový zoufalý výkřik, snaha nějak národ probudit, když nic jiného pořádně nefungovalo. Přestože tím asi mnoha nedosáhl, tak to nebylo zbytečné a mělo by se to pořád připomínat, aby se už nemuselo opakovat, že se mladý člověk zabije v tak trochu zoufalé snaze probrat celý národ.

AMÁLIE ROMEROVÁ, 2.A

Chovám k němu naprostý respekt, ale hlavně je mi z toho smutno. Z toho, že tak mladý člověk musel upozornit na to, co je důležité - co všechno je špatně - takovýmto extrémním způsobem a z toho, že se tehdy chvíli zdálo, že to bylo zbytečné.

MÍŠA KRÁLOVÁ (ex-studentka)

Když si vzpomenu na svoje přijímací zkoušky na Filozofickou fakultu, Palachovu Alma mater, vybavím si, jak jsme se s vyučujícím lingvistiky nepohodli na mojí interpretaci feministické Bible “Těže Handmaid’s Tale” od Margaret Atwood. Vzápětí mi mimo uspokojivý počet bodů bylo řečeno, že tu samou otevřenou debatu a to samé argumentování od studentů chtějí. Odkaz Palacha je na fildě všudypřítomný: DEBATA NAD DOGMA. To ale neznamena, že by se “boj s tím zlem, na které právě stačíme,” dal zpozorovat mimo sociální bublinu jak fakultní, tak třeba i alejáckou. V tak polarizované společnosti bych si troufla ze svého laického pohledu tvrdit, že i Palachův odkaz byl přebrán dvěma kontrastními způsoby. Můj názor se shoduje s tím účastníků pietního aktu před Filozofickou fakultou UK, tedy že síla jeho oběti nezeslábla ani po 50 letech. Je ale taky pravdou, že italští extremisté měli tuto sobotu (19.ledna) pořádat koncert věnovaný Janu Palachovi. Navíc se taky čím dál tím víc zdá, že jsme jako národ plní nenávisti, jeden vůči druhému, hledáme záminky polarizovat se ještě víc. Sám sebe Palach obětoval ve víře, že je možné vyburcovat společnost skloněnou před hlavními sovětských tanků, a takový myšlenkový proces je takřka nemožné pochopit pro drtivou většinu lidí. Nazývat ho však duševně nemocným člověkem je jako plivat po naději, kterou měl ve svých posledních chvílích. Odkazem člověka se myslím často stává ta myšlenka, kterou si lidi přeberou z jeho nejslavnějšího výroku. Palachova slova “Člověk musí bojovat proti tomu zlu, na které právě stačí,” jsou

myslím pro spoustu z nás určitým poselstvím, a to - podle slov Silvie Lauder - že pro pravdu je třeba vystoupit z komfortní zóny. Věřit, že změna je možná a že jeden člověk dokáže nějak pohnout společností. I v otázce zmíněné Verony stálo zato věřit v sílu hlasu lidu. Znechucená Studentská rada Filosofické fakulty nezahálela a zasáhla: do Verony byla zaslána petice, podepsaná nejen studenty FF UK a Veronské divadlo zrušilo koncert neofašistů věnovaný první Pochodni. Jsem vděčná za to, že jsem vyrůstala s Palachem jako ideou hrdinství a ne nesmyslného protestu. I díky těmhle vzorům mi dávalo smysl začít se zabývat lidskými právy tak brzo, díky těmhle vzorům беру jako samozřejmost demonstrovat spolu s ostatními svůj názor v ulicích. Věřím, že i teď jsme schopni vytrhnout se z letargie, i když hrozba není fyzicky hmatatelná a zahaluje nás jako veliký populistický oblak.

Po dni, co tohle bylo sepsáno, se finálně potvrdilo, že na koncert si úplně na poslední chvíli sehnali jiné prostory a konal se poblíž Verony v Lasize. Je nám z toho na "fildě" ještě víc smutno než ze zkoušek, co mají termíny hned po sobě.

MARTIN LISÝ, 4.A

Myslím si, že oběť Jana Palacha byla a do jisté míry je i dnes nedoceňovaná. Jeho odvážný čin byl základem sametové revoluce, důvodu proč dnes můžeme. Mnoho lidí ho stále vidí jako vyšinutého mladíka, který si vzal život. Ve skutečnosti však věděl co dělá a co to bude mít za následky. Díky že můžem!

JONÁŠ KAREIS (ex-student)

Palachovu oběť vnímám jako symbol boje za svobodu a ačkoliv by se mohlo zdát, že jeho oběť byla zbytečná a příliš toho nezměnila, není tomu tak. I 50 let po Palachově smrti, lidé nezapomněli a stále si jeho oběť připomínáme. Snad tedy lidé nedopustí, aby se tu žilo v nesvobodě, ve které musel žít Palach a další.

Až se zapomene na oběti minulého režimu a na bojovníky za svobodu, můžeme se teprve opravdu bát o svobodu naší.

MARTIN SKOUPÝ, OA

Duši měl,
názor měl,
dnem nocí bděl,
než do Prahy jel,
ke koni šel,
a shořel.
Napopel.

ALFRÉD HOSTIČKA, OA

Já bych řekl, že to smysl mělo. Myslím, že kdyby byl býval sám přesně věděl, co všechno za následky to pak bude mít, tak by to udělal, i když si asi původně myslel, že budou trochu jiné. Na druhou stranu to asi byl trochu blázen, protože k takovému činu podle mě holt sebevětší odvaha a přesvědčení nestačí.

„...ACH JAKO CITOSLOVCE“

Vzpomínka na Jana Palacha

Jsem ráda, že mi bylo dáno potkat Jana Palacha, když ještě žil. Mé nenapsané paměti nesou název „Města, místa, hrady a hroby“. Kam zařadit vzpomínku na Jana Palacha? Městem je bezesporu Praha, kde jsme v roce 1968 žili a studovali, místem je stejně neodmyslitelně Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, kde došlo k našemu setkání; hradem je Palach sám, vzdorující dobyvatelům a uchvatitelům; nejvíce je však tím hrobem, protože za nás obětoval život. A je lhostejné, že nevím, kde odpočívá dnes jeho popel, zda na Olšanech, či ve Všetatech.

Ano, jsem pamětnice. Bylo nám tehdy oběma 21 let a chodili jsme na „fildu“, třebaže každý na jiný obor. Leč tenkrát houby záleželo na oboru, spojoval nás všechny společný boj proti okupaci, proti zničení našich nadějí, které jsme vkládali do myšlenek pražského jara.

Byl podzim '68, doba studentských stávek a mítinků, kdy k nám na fakultu přicházely známé osobnosti: Havel, Klíma, Pachman... Obsadili jsme budovu (v té době na náměstí Krasnoarmějců, dnes Jana Palacha), spali jsme v učebnách pod lavicemi, chodili jsme po chodbách a zpívali protestní písně.

Jednou jsem šla s kámoškou Leny do velké auly na shromáždění. Hledaly jsme tam výhodné místo, když jsme na konci jedné řady uviděly dva chlapce, z nichž se nám jeden zdál obzvlášť hezký. Tak jsme se usadily vedle něj.

Po projevech hostů se rozvinula diskuse. Každý, kdo se do ní hlásil, se musel nejdřív představit. Také náš pohledný soused zvedl ruku a povstal. Byla to příležitost zapamatovat si jeho

jméno, tím spíš, že ho nejen vyslovil, ale i hláskoval za pomoci známých slov: „P jako..., A jako...“ to jsem si nezapamatovala, ale poslední dva příměry mi utkvěly navždy v paměti, slyším je jako dnes: „...L jako letadlo, ACH jako citoslovce.“

Když se později roznesla zpráva o jeho sebeupálení, když jsme kráčeli v mlčenlivém průvodu středem města, když v tu chvíli už na jeho náměstí Luboš Holeček mluvil o posledním setkání s ním, věděla jsem, o koho se jedná, a poslední 3 hlásky jeho jména se pro mě staly symbolem: L jako letadlo, letěl tak vysoko jako nikdo z nás, ACH jako bolestný povzdech, že za nás musel položit svůj mladý život.

Přesto se dočkal. Generální stávkou, kterou chtěl mimo jiné podnítit, jsme uskutečnili za 20 let. A za dalších 30 let se znovu vrháme do tvého očištného ohně, Jene Palachu, abychom neztratili cestu, kterou máme jít.

- *knihovnice Daniela Fochová*

SVATÁ TROJICE NEVKUSU **aneb OBLÍBENÉ FILMY ROKU 2018**

1. Vzplanutí / Beoning

Tohle mrazivé drama Lee Chang-Donga je film noir za bílého dne. To, co se na první pohled zdá jako plytký příběh milostného trojúhelníku, se s každou novou scénou přetváří do thrilleru, slídívého pohledu na životy a osobnosti tří lidí, jenž prostě *nemůže* dobře dopadnout. Abych to shrnula: Lee Jong-su, spisovatel bez jakýchkoli ambic, potká kamarádku z dětství, volnomyšlenkářskou Hae-Mi. Ještě ten den se opijí, stihnou si vyložit své životní příběhy a strávit spolu noc. Znovunalezená přítelkyně však záhy odjíždí do Afriky, a zatímco chudák Jong-su chodí krmit její kočku, Hae-Mi se v Africe seznamuje s Benem, který má spoustu peněz a mimiku voskové figuríny. Když se páreček vrátí, Hae-Mi (i kočka) znenadání zmizí a začíná temná honba za rozřešením. Ben má totiž kromě gatsbyovského životního stylu i zvrácenou stránku, kterou odhaluje stejně nonšalantně, jako startuje své Porsche.

2. Léto / Leto

Hravý film o začátcích kultovních kapel Leningradu v osmdesátých letech. Neoficiální hudební scéna se skládá ze zakouřených obývacích a podlahy třesoucí se pod nohama mladých lidí, kteří sjíždí Iggyho Popa, Bowieho nebo Talking Heads do zblbnutí. Mladý zpěvák Viktor se na začátku léta setkává se svým idolem Mikem a jeho ženou Natašou, která ho okamžitě okouzlí. Začíná léto plné milostných vzplanutí, skvělé hudby a v neposlední řadě úspěchů a pádů kapel Kino a Zoopark, zatímco stoupají na vrchol hudební leningradské scény.

Vzhledem k tomu, že zima je dlouhá a depresivní, *Léto* je dokonalý snímek na zahřátí.

3. Thoroughbreds

V překladu "plnokrevníci", přestože koníčky v téhle černé komedii figurují minimálně. *Thoroughbreds* je film, který dá dohromady teen kliše, pak je rozebere a znovu složí vzhůru nohama. Hlavní postava Amanda má ráda koně a moc se nesprchuje. Taký není schopná jakýchkoli citů. Jejím opakem je Lily, která žije v monumentální vile s matkou permanentně pohřbenou v domácím soláriu a otčímem Markem. Ten se divákovi nejeví tak hrozně, přesto ho chce Lily sprovodit ze světa. Když se tyhle dvě karikatury na puberťačku setkají, řešení Lilyina problému jménem Mark je nasnadě. Stačí zlanřit bezcitnou koňařku Amandu, aby se otčíma zbavila výměnou za přátelství. Dívky plánují vraždu, ustupují od ní a ženu se střemhlav do bodu, z něhož není úniku. Divák může zároveň sledovat, jak se v obou něco mění. I když nemá Amanda cítit vůbec nic, vidíme ji, jak pookřává. Pod záštitou krveprolití se jejich přátelství upevňuje, přestože je od samého začátku odsouzeno k zániku. *Thoroughbreds* vám na talíř naservíruje koňskou hlavu a je jen na vás, jak příběh spořádáte.

- Anna Michálková, 2.A

ROZHOVOR: Jana Černá

Jana Černá, sedmdesátiletá malířka dobových portrétů, pracuje momentálně na výstavě u Blanky Matragi v Obecním domě jako prodejce a průvodce zároveň. Její kořeny sahají až do Itálie, k rodu Balangari (odtud také její umělecké jméno Jana Balangari), kteří po cestách po světě nakonec zakotvili v středních čechách, kde se narodila i ona. K malování ji to táhlo od dětství, ale kvůli špatné finanční situaci v rodině vzala štětec do ruky až v šedesáti pěti letech. Inspiraci má všude kolem sebe - krása, která ji obklopuje, ji pobízí k tvorbě. Ráda sleduje svět kolem sebe, nezůstává pozadu ani módě a s radostí rozdává obrazy svým přátelům!

Co jste dělala v mládí?

Začala jsem se učit na elektromechaniku, ale po otcově smrti jsem musela studium ukončit, jelikož nás bylo pět sourozenců. Šla jsem pracovat jako dělnice. Člověk na sobě musí velice pracovat a já se vypracovala až na samostatnou skladnici ve filatelích (pozn. redakce: sběratelství poštovních známek). Na vysokou školu jsem chodila do Holandska. Nakonec jsem skončila ve zdravotnictví, kde jsem přes dvacet let pečovala o staré lidi s demencí a alzheimerem.

Jak jste se k tomu malování dostala?

Jako dítě jsem měla už trošičku takový talent, dělala jsem zkoušky na nějakou uměleckou školu a vybrali mě, ale kvůli té tíživé situaci po otcově smrti jsem nemohla nastoupit. Maminka si nemohla dovolit platit mi kurzy. Ale jako dítě jsem velice toužila po barvách v tubě. A šel život, vůbec jsem nemalovala, ale milovala jsem, bylo to ve mně, výtvarné

umění, obrazy, historii, kulturu. A jak jsem začala malovat v pětadesáti letech? Začalo to tím, že jsem jela na koncert na zámek Jemniště, kde jsem si potom v shopu koupila dva ručně malované pohledy, a doma jsem s brýlemi zjistila, kdo ty obrázky maloval. Byla to Silvia Vezzuto, italská malířka žijící tady v čechách. Tak jsem si našla na internetu, víte, vše je o tom, že musí člověk na pracovat na tom co ho zajímá, hledat informace. Zjistila jsem, že Silvia pořádá kurzy malování. Žije za Prahou a já v Troji a po dohodě jsem za ní každou sobotu po dobu pěti let dojížděla. No a za těch pět let mě naučila malovat to, co kreslím nejraději, dobové portréty.

Co považujete za svůj největší úspěch?

Namalovala jsem spoustu obrazů, jsou různě po světě, ale nejvíc mě těší portrét královny Alžběty, kde jsem do dolní části přimalovala svazek růží Gloria Dei, dvojí pozdravení panně Marii, ale nazvala jsem to, z úcty k ní, Dvojí pozdravení anglické královně. Byla jsem tak odvážná, že jsem to poslala i s dopisem. A představ si, po nějaké době se ozvali, přišlo mi veliké poděkování, že královna udělá výjimku, a přestože dary nepřijímá, můj obraz si nechá. Z toho mám velkou radost. Můj obraz tedy visí v muzeu nedaleko paláce, kde má anglická královna vystavené portréty od neučených umělců i vystudovaných umělců. Mezi další úspěch řadím obraz, který skončil až v Jižní Koreji! Měla jsem ho vystavený v kamarádčině butik, přišly dvě Asiatky, nezajímaly je ani kabelky, ani boty, jen ten obraz, který rovnou koupily.

Pořádáte nějaké výstavy?

Ted momentálně ne, pravidelně jsem vystavovala na společných výstavách, pak jsem měla jednu samostatnou v Galerii u Zlatého kohouta. No teda doma jsem si udělala jeden malý pokojíček s tapetami a nábytkem jako na zámku, kde mám vystavené své obrazy i náčrtky. Ale jinak obrazy hlavně dávám přátelům nebo na dražbu pro postižené děti, nedělám je na zakázku, je to koníček, správně bych je měla prodat za vyšší cenu, ale nikdy jsem malování nestavila na penězích, je to moje láska.

Co byste vzkázala dnešní generaci?

Učit se, sledovat, inspirovat se, ale hlavně číst knihy a cestovat. Zajímat se o svět kolem a netlačit na pilu, vždy se vám vrátí to, co budete dělat, někdy jen v jiné formě. Já jsem v dětství neměla možnosti využít svého daru, ale spravedlnost tady je, teď v pokročilém věku jsem si mohla splnit svůj sen.

- Lucka Kromková, MB

britská princezna Elizabeth, 1944

šlechtična

POEZIE: Emma Kausc

*Emma Kausc (*1998) je autorkou žijící v Londýně. Studuje literární komparatistiku na King's College London. V roce 2017 vydala knižní debut *Cykly*, který byl nominován na Cenu Jiřího Ortena. Básně a prózu dále publikovala v časopisech *Host*, *A2*, *Vertigo*, magazínu *Ravt* nebo například v mezinárodní queer antologii *Stýkání*. Je členkou asociace spisovatelů a neúspěšnou absolventkou Gymnázia Nad Alejí.*

5

*esemesku v kapse co nevnímáš dělej že
vnímáš
fakt chci jít kouřit ještě minutu to vydržim
snad ne
sakra co tu dělá proč nejel jinou tramvají
odsuň do rovin
kde nejsi
kde se nenacházíš*

*new blank document se ti rozroluje
od pat až tam kam si člověk nevidí
dokud nezačneš vjemy skládat
dohromady
nenecháš písmena krystalizovat
v uchopitelnější celky*

5

*zabydlet se
v konceptu chození
na ose chronologičnosti
zleva doprava
opomíjet
vytvořené budoucnosti
a i to co
bylo s tím kde jsi teď*

*jenom se z tady posunout
do vzdálenějších tam
ustlat si a vnímat ozvěny
mezi bylo a je
jako opatrné kroky na
tenkém provazu oscilujícím
mezi budovami*

*nedohlédneš na ně
když se dotkneš druhé
blížící se chvění uvnitř tebe
dotykům cos nechal na
zábradlí klice
umyvadle první
rozloučil ses
na neurčitě dlouho*

13

*dav rozutečený do tečky
hlavy zelektrizované k sobě
každý rožívá sám ale
prsty člověka za pianem
se skrz akordy protáhly
šimravě skoro až
nakažlivě tě pobízí*

*vnímáš neony bušící do
vln těla vedle tebe
ztišené a hlasitosti
zbavené doteky i
prolamující se hranici
mezi tónem a tebou*

*změnils to jak vnímáš a
změnils i to co zůstane uvnitř
až se tě někdo zeptá
jakej byl ten Glass teda
zamlženě k tobě dolehne
metamorphosis I
těžká jako cihly
uvnitř zvuky a končetiny
výdechy a dozvuky piana*

20

všechny co když je
se vejdou na dno krabice
za nehty kartonu

až rozkoušou kůži okolo
přišly jsme sem žít
ale nedívaly se
poslouží jako zpáteční adresa
někam doprostřed
týdne někam doprostřed toho jak vnímáš

přeruší tě to na neurčito
krabice se protlačí ke
krevním destičkám
oběh ucpaný rozmočeným papírem

29

tělo v betonu dýchá škvírami
ale je to jen taktak

podkožní doprava přestává hibernovat
v posteli ze sebe žena oklepává
zbytky cementu

ten koho potkává až vstane
ucítí sraženou osobnost
měla bys něco sníst
říká si než
zatuhne uvnitř vápna
znovu uvnitř znovu
tentokrát víc hluboko

rozpixeluje se na obraz v televizi
co se nemůže chytit
nepůjde ho vypnout jen tak

8

přilehlé možnosti
vperou se do oblečení
párových orgánů
co patří k sobě

bbc news chvějivě pokládají
reproduktory pod kůži
pozor dej bud'
v pozoru na pozoru

přimluvilo se na tebe
několik tvrdých vrstev pokožky
jsou opatřené receptory
slyšícími na nebezpečí

24

vzpružené nádechy
nabuzený křik uvnitř
když
zahlédneš něco o čem víš
že musíš prožít uvnitř
proplout tím a
nadechnout se
ve správnou chvíli
hhhhhhhhh

VLIV SMARTPHONŮ

Každý z nás zná ten pocit, když se potřebujeme učit, ale zavibruje nám telefon a objeví se nové oznámení. Většině z nás to nedá a musíme se podívat, co se kde stalo nového. A naděje na produktivní odpoledne jsou fuč. Mohlo by to být i oznámení z některé učení prospívající aplikace, ale většinou se nám připomíná jen nepodstatná sociální síť.

Je ale opravdu tak nepodstatná? Na smartphonu tráví průměrný Evropan cca 4 hodiny denně. Na pěti nejpoužívanějších sociálních sítích (YouTube, Facebook, Snapchat, Instagram a Twitter) strávíme za život asi 5 let a 4 měsíce.

Pro porovnání bychom za stejnou dobu stihli:

Doletět na měsíc a zpět 32x

Přejít Velkou Čínskou zeď 3,5x

Zhlédnout všechny díly Simpsonových 215x

Vylézt na Mt. Everest 32x

Zaběhnout maraton 10 000x

Samozřejmě lze čas strávený na telefonu využít efektivně. Wikipedie, Quizlet i internetové slovníky jsou praktické, což často vede k myšlence, že mobily jsou užitečné pro učení celkově. To ale není tak úplně pravda. Například v Newyorských školách, se výsledky šestnáctiletého studenstva po zakázání telefonů zlepšily o 6,4% (ekvivalent přidání 5 dnů ke každému školnímu roku).

Ano, telefony mohou být sice užitečné, ale musíme si plně uvědomovat

rizika, která s sebou přináší. Měli bychom se naučit je rozumně používat a zbytečně na nich netrávit až příliš mnoho času. Ale musíme si přiznat, že bez smartphonů by se nám určitě nežilo tak pohodlně, jak se nám žije dnes.

- *Johanka Trejtnar & Adriana Machová,*
TA

ALTERNATIVNÍ VZDĚLÁNÍ

Každý to známe. V sedm nám zazvoní budík, rozlámaní se zvedneme, při troše štěstí nasnídáme a pak dobíháme autobus. V osm zvoní ten školní budík a my si v lavicích vytíráme ospalky z očí. První hodinu jsme ještě napůl ve snech, ale nepohodlné židle nás rychle vrátí do reality. V sedě si odbudeme několik hodin, o přestávkách se trochu najíme a párkrát si dojdeme na záchod. Pak zazvoní naposled a my se vracíme domů zase o jednu vzdělávací injekci unavenější.

To je realita většiny studentů.

Ovšem není to povinná realita a není to realita všech. Alternativní vzdělávání sice pro velkou část obyvatelstva zní jako cosi cize nebezpečného, zvláštního, určitě děsně spirituálního, nepraktického a drahého, nicméně v realitě to není žádná šaškárna, kde by se děti učily vyvolávat duchy.

Jsou to skupiny lidí, které učení se bavilo a baví a mrzí je, že se k němu v naší společnosti přistupuje tak strojově. Rozhodly se proto pojmut vzdělání trochu jinak. Některé z těchto skupin se v čase rozrostly, jejich jména se stala známějšími, jiné jsou nadále malé a některé třeba teprve vznikají.

Já sama jsem si vyzkoušela hned dva směry odlišného vzdělání.

Jakožto dítě sólistu, co ostatní na pískovišti raději praštilo, než aby si s nimi hrálo, se mne rodiče rozhodli zapsat do školy, která slibovala skvělý vzdělávací program „Začínáme spolu.“ Tento program (nebylo to přímo alternativní vzdělávání, nýbrž konkrétní plán školy) spočíval v tom, že jednou za čas (bohužel si již nevzpomínám, jak často) jsme měli výuku pomocí takzvaných center. Z lavic se vytvořily po třídě ostrůvky a u každého

byla nějaká část probíraného tématu, které museli žáci zpracovat ve skupince.

V mlhavých vzpomínkách si vybavuji vybarvování podzimních listů a jaká to byla otrava, si vždy při přesouvání od jednoho centra k druhému znovu pracně balit pastelky do penálu.

Když se po tomto programu ohlížím nyní jako maturant, připadá mi to jako nápad ve své podstatě velice dobrý. Nicméně realita té školy byla taková, že nedokázala sehnat učitelku, jež by tam vydržela déle než rok. Alterna, nealterna, když malým dětem během čtyř let vystřídáte hnedka šest učitelek, dobrý to prostě nebude.

Na pátou třídu mi proto rodiče nabídli přejít na Montessori školu. S radostí (na staré škole se totiž zrovna uchytila jedna špatná učitelka a ve třídě začala vznikat šikana) jsem souhlasila.

Montessori systém spočívá v přesném opaku, nežli ono „začínáme spolu“. Ne že by byly děti od sebe izolované, ale namísto na pospolitost se dbá na individualitu každého studenta.

Vždy v pondělí jsme obdrželi týdenní plán, kde bylo napsáno, jaké úkoly máme během pěti dnů vypracovat. Většinou to bylo nějaké šílené množství příkladů v pracovních sešitech, ale často i různé projekty. Pak už bylo na každém z nás, jak si práci do týdne rozložíme. Nová látka se vykládala vždy společně, ale bylo možné kdykoli přijít za učitelkou a ona vám vše vysvětlila i individuálně. Co se mi obzvláště líbilo, byl začátek dne. Žádné postavení se v lavicích a podobné nesmysly. Všichni jsme se sešli na koberci (každá třída měla prostor, kde se dalo jen tak poflakovat), posadili se do kroužku a den začali společnou rozpravou. Na toto období mám spoustu krásných

vzpomínek. A o efektivitě tohoto systému může svědčit fakt, že jsem během jednoho roku stihla dohnat zanedbanou látku, a ještě se připravit na přijímačky.

Pamatuji si zvláštní pocit, když jsem pak přišla sem na Alej. Po roce zvláštní svobody jsem zase jednou seděla v seřazených lavicích a hodiny jsem si neřídila sama, nýbrž mi je určovalo mechanické zvonění. Na jednu stranu to bylo možná něčím jednodušší. Přeci jen, se svobodou přichází zodpovědnost. V tomto klasickém systému já, jako student, fakticky zodpovědnost nemám (stejně jako práva). Na druhou stranu, když jednou člověk tu svobodu okusí, dlouze se mu pak po ní stýská.

Uvědomovala jsem si tehdy, že sice mám před sebou osm let kvalitního vzdělání a že se dozvím spoustu super zajímavých věcí, ale že za to budu draze platit svou vlastní samostatností.

Nechci říkat, že by klasické vzdělání bylo špatné, ale jsou věci, které prostě nedokáže poskytnout.

- Johanka Kužílková, OB

ŽIVOTNÍ MOUDRA JIŘÍHO HRUŠKY

Co si myslíte o současném stavu českého školství?

Myslím si, že naše školství na tom není tak špatně, jak se o něm říká. Když si třeba představíte, že v některých (evropských!) zemích se učí jazyky ve skupinách po 30 lidech... Podle některých mezinárodních šetření také pokulháváme v motivaci, ale porovnejme si třeba obrovskou vnitřní motivaci dnešních studentů z Asie a naopak její nedostatek u spousty studentů v ČR v duchu „Když se nedostanu, půjdu na pedák“ nebo „Hlavně, aby tam nebyla matika“, „Něco vystuduju a pak uvidím“ atp. Ale hlavní problém našeho školství je, že je podfinancované. Pohybujeme se okolo 4% HDP.

Jako pedagog, jaký máte názor na různé alternativní druhy vzdělávání?

Podle mého názoru mohou plnit velmi dobrou funkci v případě speciálních potřeb studentů, ale nejsou samospasitelné. V prostředí tradičního školství je dobrou kombinací občasné použití alternativních prvků v klasickém rámci. Takže i klasická hodina může být (a má být) zábavná. Ale stoupencem alternativních proudů rozhodně nejsem. Jsem konzerva.

Jak vnímáte svoji roli v rámci naší školy a jak si představujete její rozvoj?

Z mého pracovního zařazení vyplývá, že udržuji školu v běžném chodu. Nejsem moc kreativec, čili takové ty fantazie „jak by to mělo být za 20 let“ mi bohužel nejsou vlastní. Sedí mi spíš každodennost (i když někdy jsem z toho v Jiříkově

vidění). Dále bych byl rád, aby úroveň vzdělávání na naší škole neklesla. Proto třeba ty tři povinné zkoušky u maturit, že, maturanti? Ideální absolvent je podle mě mladý člověk, který má širokou vědomostní základnu, dovede zpracovávat informace, z jejichž mozaiky si tvoří svůj názor, který je ochotný korigovat na základě nových zkušeností. Přiznám se, že mám raději lidi, kteří se ptají, než ty, kteří odpovídají. A vůbec nejlepší je ptát se společně s nimi.

Často jsou slyšet stížnosti, že vedení odmítá digitalizaci školy. Jak byste se k tomu vyjádřil? Hodlá škola někdy přejít do 21. století?

Hopla, téma „Elektronická klasifikace“? Ano, přiznávám, jsem proti. I když by to mělo své výhody, to nepopírám. Ale na nižším gymnáziu mají studenti žákovské knížky. A na vyšším? Věk 15 let je podle mého názoru doba, kdy by měl student začínat přebírat zodpovědnost za své vzdělání sám a kdy by mělo být na něm samotném probrat s rodiči, jak si vede ve škole. Jsem přesvědčen, že tahle cesta je lepší. A pokud studenti nevědí, jaké mají známky, ať si koupí notýsek (*smích*). Nicméně teď chystáme určitý digitální pokrok, tak se nechte překvapit.

Studenty jste povětšinou milován, ale je známo, že se dokážete na lidi i pěkně utrhnout. Co vás rozčiluje a co prostě nedokážete vystát?

To je pravda, občas exploduju, jako každý. Ale přichází to na mě jen málokdy (nicméně to prý stojí za to a to se ve škole krotím). Za chvíli je po všem a je ze mě zas nevinné zlatíčko (jedna třída tomu kdysi říkala „pět vteřin nenávisti“). Celou věc pustím z hlavy a jede se dál.

Není v mém stylu si léta pamatovat, čím mě kdo naštvál. A co mě vytočí? Lež, faleš, bezohlednost. A když ze mě někdo dělá blbce. Ale hlavně krivárny všeho druhu.

Chodíte někdy se zbytkem vedení třeba jen tak na pivo, či jsou Vaše vztahy čistě pracovní, a jak si rozumíte se zbytkem profesorského sboru?

Ani nevíte, jak sem rád, že tu panují mezi většinou kolegů dobré vztahy. Ať už v naší svaté trojici nebo obecně. A musím říct, že jsem tu potkal pár kolegů, kteří se stali mými nejbližšími přáteli a které mám opravdu rád. Ale to víte, že se někdy taky dovedeme poštekát.

Naplňuje Vás Vaše práce? Co Vás na učení baví?

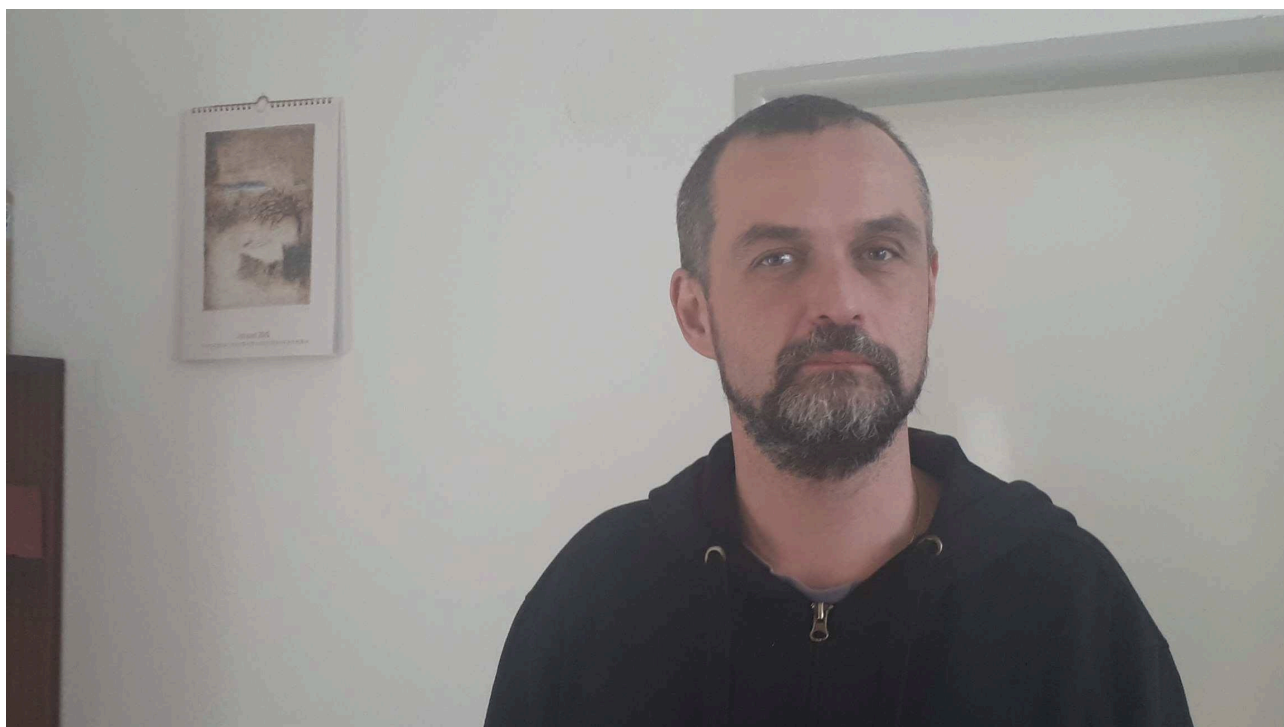
Kdyby mě učení nenaplňovalo, tak bych to přeci dávno nedělal. Baví mě učení jako takové, živý kontakt se studenty, různé legrácky, motivující spolupráce. A taky na studenty řvát, zesměšňovat a

ponižovat je, urážet a šikanovat, jako byste mě neznali. A až mě to přestane bavit, skončím s tím. Ne, vážně, je to krásná práce. Tečka.

Máte na letošek nějaká novoroční předsevzetí?

Třeba že se stanu lepším člověkem? To snad už ani nejde. Já jsem se tak skvělý už narodil, co se dá dělat (*pobavený smích*). Ale do nového roku si žádná předsevzetí nedávám, nevím, proč by tu mělo datum hrát nějakou roli. Ostatně svá předsevzetí jsem nikdy nedodržel. Nicméně měl bych trochu míň jíst. Ale když ono je to tak dobrý!

- Johanka Kužílková, OB

SLYŠTE, PIŠTE!

Drazí Álejáci, právě v ruce držíte třetí vydání obnoveného Alea. Když jsme v listopadu začínali, nevěděli jsme ani jakou bude mít časopis podobu, natožpak zdali se nám ho vůbec podaří vydávat nějak pravidelně. To, že jsme se dostali až k třetímu číslu, se nám zdá jako velký úspěch, máme z toho opravdovou radost a doufáme, že Vy též.

Nicméně, jak známo, třetí bývá krizové. Ať už je to třetí den dovolené, třetí měsíc školy či třetí rok vztahu... Ocitáme se nyní na místě, kde nás sice vydávat Aleo velmi baví, ale vnímáme, že v dosavadním, stále lehce provizorním, uspořádání to asi sami dlouho nevydržíme.

Proto bychom chtěli apelovat na Vás, studenty a zaměstnance Aleje! Rádi bychom naše řady rozšířili o co nejvíce redaktorů, pravidelných, občasných i anonymních přispěvatelů a nadšenců všeho druhu. A tak prosíme neváhejte! Máte-li nápad, báseň, oblíbené téma či povídku, co jste napsali a chtěli byste ji do Alea přidat, napište nám. Rádi otiskneme jakýkoli fejeton, reportáž, vypravování, nonsens či cokoli, co vytvoříte. Vítáme i všechny výtvarně nadané jedince, aby se naše titulní stránky zářily originalitou. Chceme, aby mohlo být Aleo platformou pro všechny Álejáky.

A chtěli byste něčím přispět, ale nic vás zrovna nenapadá? Nevadí, ozvěte se nám a společně už na něco přijdeme. Kontaktujte nás skrz mail nebo si nás jednoduše odchytněte na chodbách školy. (Neradi bychom byli obviňováni ze sexismu či ageismu, a proto s obzvláště velkým nadšením uvítáme chlapce a studenty nižších ročníků!)

Těšíme se na Vás,
za redakci časopisu: *Johanka Kužílková, OB*

REDAKCE

Kateřina Shrbená (ex-studentka)
grafika titulní stránky

Thea Šebková
šéfredaktorka
sebek.thea@gmail.com

Nela Majerová
redaktorka
nela.majerová@gmail.com

Johana Kužílková
redaktorka
johykuzilkova@gmail.com

Johanka Trejtnar
redaktorka
johana.trejtnar@gmail.com

Žaneta Špánková
redaktorka

Eliška Polejová
redaktorka

Adriana Machová
redaktorka

Anna Michálková
redaktorka

ALEO 2019